

MARTON PÉTER: LÖ PIKTOR

Megjelent a *Határátkelő* portálon, 2018. február 28-án. Originally published at *Határátkelő* on 28 February 2018. Original URL: <http://hataratkelo.com/magyar-piktor-parizsban/>

© Marton Péter, 2018 (also as PM Marton)

Nézem a kis srácot, ahogy a korcsolyapálya korlátja mellett felhalmozott,
a hidegben jéghegyé dermedt hóhányás oldalába alagutat ás, elszántan
kapar, dolgozik, mint a lavina alatt még ki nem húlt testet sejtő
bernáthegyi kutya;

a háttérben az Eiffel-torony, őt ez hagyja hidegen, nem a zimankó, az,
hogyan felállítottak egy egész, kacskaringós folyosórendszerből álló
jégpályát a Bir-Hakeim hídon, ahol Marlon Brando nyomult annak
idején Maria Schneider után, az *Un dernier tango à Paris*-ban, érdekelné
egyébként, bár nem a film miatt, tíz perccel ez előtt még a pályán volt ő
is, hogy gyenge tudással, ám töretlen lelkesedéssel (és végtagokkal)
pattogjon palánktól palánkig,

de nem úgy most: most csak az alagútra összpontosít, arra fókuszál
egész lényével, próbálom kitalálni, mire gondolhat közben, talán elásott
kincseket remél megtalálni a hó alatt, hogy meggazdagodhasson, és forró
csokit robbanócukros tejszínhab-sapkával a szülei helyett eztán maga
vegyen,

vagy csontok, egyedülálló régészeti lelet után kutat, melynek híre mehet,
 hogy aztán csodájára járjon ország-világ,

vagy háborús filmben látott nemrég katonákat, akik a pusztulást hozó
össztűz elől igyekeztek a föld színe alá bújni fedezéket keresve, és annak
a filmnek a jeleneteit éli újra, a menedékéből egyetlen puskalövéssel löne
ki repülőket az égből és borítana lángba láncaltapon a biztos vacca felé
közeledő harckocsikat,

vagy talán igazi csodaalagút lesz ez, mindenféle mesék birodalmába
vezet, jöhet ezerféle kaland, tűnődöm a lehetőségeken,
aztán rájövök, hogy eszmefuttatásom emelkedett talán, ahogy a mínusz
két fok ellen küzdök, és a fagy hatására elgémberedett tagokkal, bambán
meredek valamire, amihez semmi közöm, mégis feleslegesen
képzelődöm, hiszen amikor gyerek voltam, ha székekből kunyhót
építettem magamnak, csak a kunyhó volt előttem, ha alagutat ástam,
csak az alagút számított, így kanyarintottam ki magamnak külön
bejáratú kvártélyomat a fura jelenségekkel teli, nehezen érthető és
végtelennek tetsző világban, melyet javarészt a képzeletem töltött meg
akkoriban, maga is végtelen,

hová lett ez mostanra, töröm a fejem, itt vagyok Párizsban, eljöttem otthonról, hogy utcai rajzoló legyek, míg ezt is meg nem unom, vagy nem leszek fiatalon reumás (ha még sokáig marad ez a hideg), és nem érzem, hogy igazán eljöttem volna otthonról, a milióból, ahol létezem, most is ugyanazokat a rutinokat élem át, csak egy másik helyen – hová

lett a mozdulat öröme, az újszerűség kimeríthetetlensége, azzal, hogy Párizsba jöttem, miért nem jutottam egyről a kettőre, miért jött velem az egyedüllét, miért kérdezek ennyit, miért nem élem át igazán az érdekes és váratlan dolgokat, miért nem ráznak fel a különleges pillanatok, például a hídon a korcsolyás dzsemborival párhuzamosan előforduló lánykérések (legutóbb egy indiai pár esett át ezen, figyeltem) vagy a lány felbukkanása, aki már három napja minden egyes nap lerajzoltatja magát velem, én meg harmadszorra sem fogadok el tőle pénzt ezért, de a nagylelkűségemből egy mosolyra, vagy hogy megszólítsam, nem futja, miért nem tudom viszonzni a mosolyát, miért ástam be magam ebbe az alagútba, miért felejtettem el, hol van a bejárata és a kijárata, így vesződöm, amikor magyarok szólítanak meg, meglepetésemre magyarul, nem mintha felismerték volna bennem a honfitársukat, csak mert remélik, hogy a kellően hangos, jól artikulált, idegen eredetű szavakat sem nélkülöző kérdés érthető lesz számomra, ha még a tetejébe mutogatnak is hozzá:

„Figyelj! ööö... piktor... piktőr... piktőrbolt, piktőr shop? Van, itt, valahol?“, kérdezi egyikük, két ujjá közé fogva a rajzolótablám peremét, hogy így aztán egészen világos legyen, mit akar, én pedig, bár máskor bosszankodnék ezen, most minden további nélkül válaszlok neki: „Ha követik ezt az utat, a Boulevard de Grenelle-t, a jobb oldalon öt perc sétára van innen egy művészellátó“,

erre ők elnémulnak, szó nélkül elindulnak, időbe telhet, míg
feldolgozzák, hogy magyar nyelven kaptak választ;

„*Tu souris!*”, hallok közben a rajzolótablám másik oldaláról az én
visszatérő modellemtől, és csakugyan, mosolygok, bizonyos dolgok nem
változnak, bárhová megy is az ember, ez éppenséggel komikus is lehet,
és ezen jót derülök, végre.